

ἐθεώρει ἑαυτὸν ἐλεεινότατον, διότι ἐνδοῦς εἰς τὴν μέθην τῆς κεφαλῆς του, ἠδυνήθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ μὴ συμβουλευθῇ καὶ τὴν καρδίαν του· οὔτε λέξιν ὅμως δὲν ἔγραψε περὶ τοῦ πρὸς τὴν κυρίαν Μαρινίαν πάθους του, καὶ ὅμως τὸ διαυγές τοῦτο πῦρ ἐπὶ ἤνθει, οὕτως εἰπεῖν, εἰς πᾶσαν γραμμὴν τῆς ἐπιστολῆς του. Οὕτω δὲ, θαρρῶν ὅτι ἐθεράπευσε τὴν ἀβροφροσύνην του, περιέμενεν ἐν ἀταραξίᾳ τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ τῇ ἐπαύριον, ἡμέρᾳ Σαββάτου, πρὸς τὸ ἑσπέρας, ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ἀνδρέας, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς πλησίον πόλεως, ὅπου ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κυ-

ρίου του, παρουσιάσθη σύννους καὶ σκεπτικός. Ὁ δὲ Φερδινάνδος ἐνόησε τοῦτο καὶ τὸν ἠρώτησεν. Εἰς τὴν ὕψιν τότε τοῦ νεανίου Ἰσπανοῦ ἐπεχύθη ἐρῶν ἄμα καὶ ὠχρότης, τοῦ δὲ Φερδινάνδου αἱ ἐρωτήσεις ἦσαν σπεύδουσαι καὶ πολλαί.

— Αὐθέντα, εἶπεν ἐκεῖνος, ἀνεκάλυψα τυχαίως ἐν μυστήριον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ταχυδρομείου. Αὐριον τὸ ἑσπέρας μετὰ τὰς ἀφὰς τῶν λύχνων, θέλει στηθῇ ἐνέδρα κατὰ μιᾶς ἀμάξης, δύο λευγαῖς μικρὰν τῆς πόλεως, πλησίον τῶν Βράχων. Μαρτύρομαι τὴν Παναγίαν ὅτι εἶπον ἀλήθειαν.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΑΛΕΜΠΕΡ.

Κατὰ τὸ 1852 ἡ Γαλ. Ἀκαδημία ἢ μᾶλλον, ἀντιπρόσωπος ταύτης, ὁ Κ. Γυζότος, ἐδέχθη ὡς μέλος αὐτῆς τὸν κόμητα τοῦ Μονταλεμπέρ, τὸν ἄξιον αὐτοῦ ἀντίπαλον. Ὁ διαμαρτυρόμενος δογματιστής, ἐδέχθη ὡς συνάδελφον τὸν καθολικὸν ἱππότην, ὁ τελευταῖος τῆς φιλιππικῆς δυναστείας ὑπουργός τὸν τελευταῖον προφῆτην τοῦ 1848.

(Εὐτέρπ. Τομ. ΣΤ'. φυλλάδ. 24)

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Μονταλεμπέρ εἶναι ἱστορικὴ ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν σταυροφοριῶν. Ὁ πατὴρ τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ, ὁ κόμης Μαρκος Ρενε τοῦ Μονταλεμπέρ ἐγένετο ἀλληλοδιαδόχως συνταγματάρχης, πρέσβυς καὶ ὁμότιμος τῆς Γαλλίας.

Ὁ Κάρολος Μονταλεμπέρ, ἐγεννήθη τῇ 29

Μαΐου 1840, ἐσπούδασε δὲ ἐν τινι λυκείῳ τῶν Παρισίων, καὶ ἐνταῦθα ἐδιδάχθη νὰ ἀποτροπιάζῃται τὸ μονοπώλιον καὶ νὰ λατρεύῃ τὸ ἐλεύθερον τῆς διδασκαλίας.

Ὁ κόμης Μονταλεμπέρ ἐξέχει σήμερον μεταξὺ τῶν περιφανεστέρων τῆς Γαλλίας ῥητόρων, καὶ μόνος ὁ Λαμαρτίνος δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτόν. Οὐδεὶς ῥήτωρ διεγείρει ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ του πλείοτερον αὐτοῦ, καὶ οὐδεὶς ἀκούεται μετὰ προσοχῆς πλείοτέρας.

Γ.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ.

[Συνέχεια, ὅρα φυλλάδιον 21.]

Α'. ΑΙ ΤΠΟΨΙΑΙ.

Ὁ Ἑρνέστος Σαβράν, ἀναχωρῶν ἐκ Γαλλίας, μέτεθι εἰς τὰ Ὀμόσπονδα κράτη, ὅπου ἐκάλεσεν αὐτὸν συγγενὴς τῆς μητρὸς του, τοῦ ὁποίου ἠλπίζε νὰ γίνῃ κληρονόμος. Δὲν ἐβράδυνε νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐξαδέλφην του. Ὁ συγγενὴς του, γέρον φιλόσθενος, τὸν ὑπεδέχθη καὶ τὸν ἐθεώρησεν ὡς υἱόν του, τὸν διώρισε διευθυντὴν τῶν φυτειῶν αὐτοῦ καὶ ἀποθνήσκων μετὰ τρία ἔτη, τῷ ἀφῆκε τὴν περιουσίαν του, ὑπερβαίνουσαν τὸ ἑκατομύριον. Ὁ Ἑρνέστος ἦτον ἐξ ἐκείνων τῶν ὕλικῶν ἀνθρώπων ἐφ' ὧν τὰ αἰσθήματα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἰσχύν. Ἐθεώρει ἐν γένει τὴν στοργὴν, τὴν φιλίαν, τὸν ἔρωτα, ὅλους τοὺς συμπαθεῖς ἐκείνους δεσμοὺς, οἵτινες ἐνοῦσι τοσοῦτον στενωῶς τὰ πλάσματα τοῦ Ἰψίστου, τὰ ἐθεώρει, λέγομεν, ὡς ἀπάτην τινά, καὶ ἰδίως τὴν τῆς πατρίδος ἀγάπην ὡς μωρίαν καὶ ψεῦδος. Εἶχε λοιπὸν διαθέσει τὰ πράγματά του, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποκατασταθῇ εἰς Λουτζιάνην.

Ἡ ἀνάγκη τῆς τακτοποιήσεως ὑποθέσεων του τινῶν καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἴδῃ τελευταίαν φοράν τὴν μητέρα του, τὸν ὑπηγόρευσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν, καὶ ἀπὸ ἐξ μηνῶν, καθ' οὓς διέτριβεν εἰς Παρίσιους, ὅχι μόνον δὲν ἠρώτησε περὶ τῆς ἐξαδέλφης του, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἐνεθυμήθη κἀν. Διῆγε βίον ἄσωτον καὶ ἐδόξαζε μόνον τὰ χρήματα. Ὅτε ἐκ τύχης συνήντησεν εἰς τραπεζίτου τινὸς τὴν οἰκίαν τὴν Κ. Καρολομάγνην ἐθαύμασε κατ' ἀρχὰς διὰ τὰς μετ' οἰκειότητος ἐκχύσεις αὐτῆς, καὶ ἡ ἐκπληξίς του ἦτο μεγαλύτερα ὅταν ἤκουσεν αὐτὴν βεβαιοῦσαν, ὅτι ἡ Ροζαλία τὸν ἀγαπᾷ πάντοτε.

— Μὰ τὸ ναί ! εἶπεν ὅτε εὐρέθη μόνος, ἤρχισα νὰ βαρύνωμαι τὴν μονότονον συναναναστροφὴν τῶν κυριῶν τοῦ μελοδράματος, ἤλθε καταλήλως τὸ πρᾶγμα διὰ νὰ ποικίλῃ τὰς διασκεδάσεις μου κατὰ τοὺς ὀλίγους ἐτι μῆνας τῆς εἰς Πα-

ρίσιους διατριβῆς μου. Ἐπειτα δὲν θὰ μὲ εἶναι δυσάρεστον, θὰ ἐκδικηθῶ ὀλίγον τὸν Κ. Σαμπανῆ, ὅστις μοῦ ἀφῆρπασε τεσσαράκοντα χιλιάδας εἰσοδήματος· ὁ πόλεμος εἶναι δίκαιος.

Καὶ τὴν ἐπιούσαν, συμμορφούμενος καθ' ὅλα πρὸς τὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας τῆς Κ. Καρολομάγνης, παρουσιάσθη εἰς τὴν ἐξαδέλφην του.

Ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἐπεσκέπτετο αὐτὴν καθεκᾶσθην. Ὁ Παῦλος τὸν ὑπεδέχθη ἐγκαρδίως ὡς συγγενῇ. Πλήρης δὲ ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν γυναῖκά του, ἔβλεπεν ἀνυπόπτως τὸν Ἑρνέστην ἀνελλιπῶς διάγοντα ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Ἀπὸ τριῶν μηνῶν καὶ ἡ Ροζαλία ἦτο μελαγχολικὴ καὶ περίφροντις, οὐδ' ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς. Ἀπὸ τριῶν μηνῶν καὶ ἡ Κ. Καρολομάγνη ἦτο ὑπερχαρής. Ἀλλὰ καὶ ὁ Παῦλος, εἴτε διότι ἔβλεπε τὸν χαρακτήρα τῆς γυναίκος του μεταβεβλημένον τοσοῦτον, εἴτε δι' ἄλλην εἰς αὐτὸν γνωστὴν αἰτίαν, ἦτο σκεπτικὸς καὶ δυσηρεστημένος. Ἀλλ' ὁ πλέον τεθλιμμένος καὶ ὁ δυστυχέστερος πάντων ὥσως ἦτο ὁ γέρον Σαμπανῆς. Ἡ κόρη του δὲν περιποιεῖτο πλέον αὐτόν, δὲν ἐξήρχοντο πλέον ὁμοῦ· εἰς μάτην ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του, δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν διαγωγὴν τῆς Ροζαλίας. Ὡστε, ὡς ἔλεγεν ὁ ἴδιος, δὲν ὑπῆρχε πλέον. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, κατακλινόμενος, ἐψιθύριζεν ἀμεταβλήτως τοὺς λόγους τούτους, τοὺς ὁποίους ἐνεπιστεύετο εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του.

— Δὲν μοῦ βγάζουν ἀπὸ τὸ κεφάλι ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶναι δουλείαις τῆς Καρολομάγνης.

Πρώτην φοράν ἐπὶ ζωῆς του ἀνέβη τὰς βαθμίδας τοῦ χρηματιστηρίου, περιεπάτει μετὰ ταραχῆς ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ κτιρίου καὶ ἐφαίνετο περιμένων τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν· εἶδε τὸν υἱόν του ἐξερχόμενον, ἐν συνοδίᾳ δωδεκάδος πελατῶν, οἵτινες περιστοιχίζον αὐτὸν δίκην ἐπιτελῶν· τὸν ἐπλησίασε.

— Συνέβη τι εἰς τὴν οἰκίαν, ἠρώτησεν ὁ Παῦλος μετ' ἀνησυχίας, ἐκπεπληγμένος καὶ σχεδὸν ἐντρομος διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ πατρὸς του.

— Ὅχι, ὅχι, ἡσύχασε ἀπήντησεν οὗτος, ἤλθα νὰ σ' εὕρῃ διότι ἔχω· κἀτι νὰ σὲ πῶ, θὰ σὲ τὸ διηγηθῶ ἐνῶ θὰ πηγαίνωμεν.

Ὁ Παῦλος ἔλαβε τότε διὰ τῆς χειρὸς τὸν πατέρα του καὶ τὸν παρουσίασε εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, μετὰ πολλῆς ἀφελείας.

— Πρέπει νὰ ἔχῃς σπουδαιότατόν τι, εἶπεν ὁ Παῦλος, ὅτε ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν, νὰ μ' ἐμπιστευθῇς, ἐπειδὴ ἤλθες νὰ μ' εὕρῃς ἐνταῦθα.

— Τώρα ποῦ τὸ συλλογίζομαι, εἶναι ἀληθές, ὅτι ἤμπορούσα νὰ σὲ περιμένω· στὸ σπῆτι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸ ἐσκέφθην. Μόλις ἔμαθα τὸ πρᾶγμα ἔτρεξα νὰ σὲ τὸ διηγηθῶ.

— Τί εἶναι λοιπόν ;

Ὁ γέρον Σαμπανῆς ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν, ὡς ἵνα σκεφθῇ.